

Adresáti tohoto psaní jsou vyzýváni, aby v plné síle a odhodlanosti vykročili. Pevně, rázně a s odhodláním vykročit. To je lék na ochromení, kterému začali podléhat. Co je však ochromilo? Kvůli čemu polevili? Co se stalo, že je nutné takto je vybízet?

Pisatel tohoto listu, který ani není klasickým listem či dopisem, jak jsme tomu zvyklí u novozákonních epištol, nabádá ty, jimž píše, k vytrvalosti. Činí tak novým domýšlením vyznání Krista jako našeho Spasitele. A také odkazem na spoustu starozákonních postav, které prokazovaly svou víru navzdory ne zrovna příznivým a nadějným situacím, ve kterých se ocitly. Podobná je totiž i situace těch, kterým je toto psaní určeno.

Původní nadšení a elán, který měli bezprostřední svědci Ježíšova života a jeho zmrtvýchvstání, je pryč spolu s těmito pamětníky. Mrtví jsou již všichni ti, kteří Ježíše viděli živého. Zestárli a umírají i synové a dcery, na které přešlo nadšení jejich rodičů. Ano, i oni byli pronásledováni, mučeni, ale oni jako by nepochybovali. Jako by věděli, že to vše, co dělají, i vše, co se jim děje, má smysl. Ale co my? Ano, jsme křesťané, uvěřili jsme stejně jako naši rodiče a prarodiče, jako ty předchozí dvě generace před námi, že Ježíš Kristus přišel na svět, aby k nám promluvil sám Bůh. Nyní vzkříšen sedí po Boží pravici. Ano. V něm nám přišlo spasení. Ale kde je? Kde je to spasení, kde je ta změna? Stále se nic neděje. Nic není vidět. Nic se nezměnilo. Stále jsme pronásledováni. Zavírání. Mučení. A co se změnilo?

Krise víry. Krize, která není překvapivá. Vždy a u každého povolí počáteční nadšení, pohasnou jiskřící oči, které si nepřipouští, že věci zlé a nepříjemné nezmizely, že je pouze díky nadšení nevidíme. Vystřízlivění. Probuzení ze sladkého snu. Realita. Těžkosti. A otázky. Spousta otázek, na které nejsou jasné odpovědi. A pak pomalu smíření s tím, že to tak prostě

Napsal uživatel Petr Grendel

Úterý, 11 Březen 2008 15:25 - Aktualizováno Úterý, 11 Březen 2008 15:26

je, že se nic neděje. Nebo že se děje málo. Ochladnutí. Lhostejnost. Únava. Vyčerpanost.

Myslím, že každý z nás tuto situaci nejednou zažil na vlastní kůži. Po nadšení, vyvolaném sebezvědomivější událostí, sebezvědomivějším důkazem víry, a že jich člověk za život zažije dost a dost, stejně přijde vystřízlivění. Starosti a těžkosti nemizí, i když se na ně na chvíli zapomnělo. A to nám nejde přímo o život, jako oněm prvním generacím křesťanů.

Krise víry. Proč to všechno děláme? Proč chodíme do kostela? Proč veřejně vyznáváme, že jsme křesťané? Proč se snažíme **žít** jako opravdoví křesťané? Otázky, které se, často nečekaně, samy vynořují a žádají odpověď. Vždyť

je třeba vědět, proč jsme tím, čím jsme, proč stojíme tam, kde zrovna stojíme, proč jdeme tam, kam jdeme. Nejsme a nechceme být loutky, které jdou a nevědí kam. A budeme-li sami vědět, proč a kam chceme jít, půjdeme o to lépe, o to více se budeme moci snažit činit vše nejlépe, jak jen to jde.

Křesťané, kterým je toto psaní určeno, jsou unavení. Unavení, zklamání, a nejistí. Jsou unaveni z pronásledování, z odmítání, z házení klacků pod nohy. Namísto šíření radostné zvěsti o Kristově vzkříšení boj o vlastní život, boj o přežití. Proto je jim připomínána řada starozákonních postav, které na tom nebyly lépe, které se ale rozhodovaly pro to, co ještě nebylo, co ještě nemohlo být vidět. Které se rozhodovaly na základě přesvědčení a jistoty o budoucnosti, která teprve přijde. Budoucnosti, která bude ve znamení Boží přítomnosti. Bůh nemlčí. Bůh jedná. Přestože my to nevidíme, Bůh má vše pevně ve svých rukou. Věříme. Žijeme v jistotě a přesvědčení, že to tak je. A podle toho jednáme. Často navzdory viditelné skutečnosti.

Věřit Bohu znamená spolehnout se na to, v čem co doufáme, a být si jisti tím, co nevidíme. K takové víře předků se Bůh přiznal svým svědectvím

čteme na začátku 11. kapitoly tohoto psaní.

I když Ježíš Kristus přišel na tento svět, i když uzdravoval, i když učil a svědčil o Bohu

Napsal uživatel Petr Grendel

Úterý, 11 Březen 2008 15:25 - Aktualizováno Úterý, 11 Březen 2008 15:26

Otci, i když byl popraven, i když byl vzkříšen, i když tedy jako ten jediný opravdový velekněz obětoval sebe sama a vstoupil do blízkosti Boží a nyní sedí na pravici Boha Otce a přimlouvá se za nás, i když se toto vše **opravdu** stalo - ještě není konec. Boží odpočinutí teprve přijde. Ještě jsme nedošli. Ještě kus cesty zbývá. Ještě je třeba snažit se a odolávat nebezpečím, která nás ohrožují a jsou schopna nás od této milosti odvést. Tak to je. Ano, dávno pominul čas vánočního nadšení, plných kostelů. Znovu nastoupila všednost každodenního se svými starostmi. Celospolečenské vánoční nadšení je definitivně pryč. Ale církev Kristova jde dál. Má jít dál.

Usilujte o pokoj se všemi a o svatost, bez níž nikdo nespasí Pána. Dbejte na to, ať nikdo nepromešká Boží milost; ať se nerozbují nějaký jedovatý kořen, který by nakazil mnohé. Ať nikdo není nevěrný a bezbožný jako Ezau, který prodal prvorozenství za jediný pokrm. Víte přece, že když se potom chtěl stát dědicem požehnání, byl odmítnut. Neměl už příležitost k nápravě.

Usilovat o pokoj se všemi a o svatost, bez které nikdo nespasí Pána. Úsilí o pokoj a svatost. Tím je podmíněno vidění Pána. Pokojem se ovšem nemyslí nekonečné ústupky, vzdávání se toho, na čem nám záleží, mlčení tam, kde je třeba mluvit. Pokoj není přizpůsobování se, nevyhraněnost, umožňující sice mluvení na všechny strany, ale mluvení o ničem.

□□□□□□□□□□**Pokoj** znamená **otevřenost**. Otevřenost **Pánu Bohu**. Naslouchání tomu, co nám řekl ve svém Synu, co nám stále říká. A zvěstování, šíření toho, co říká. Tak budeme církví, která má co nabídnout všem, protože Pán Bůh nabízí všem. Tak budeme svatými, totiž těmi, kteří náležejí a chtějí náležet Pánu Bohu. Jedině tak, že budeme otevření Bohu, budeme otevření pro všechny a budeme jim moci nabídnout, co je třeba. Jedině tak, že budeme chtít vidět, můžeme sami vidět a nepromeškat tak onu hodinu, která teprve přijde. K tomu máme jeden druhého povzbuzovat. Je na nás všech, abychom budovali takto otevřenou církev. Každý z nás se má o to snažit a dohlížet. Starost jednoho o druhého, povzbuzování se, sdílení. Ale i napomínání. Jak jinak lze totiž zabránit vyrůst onomu jedovatému kořenu, schopnému nakazit ostatní? Vždyť jen to, co roste bez pozornosti ostatních, bez kontroly a dobrého vlivu, může pak překvapit svou silou a velikostí. Jen ten, o koho jsme nepečovali, koho jsme nechali sobě samému, nás může nepěkně překvapit.

Otevřenost Pánu Bohu, chtění naslouchat, snaha slyšet. **Výsada otevřeného vztahu k**

Napsal uživatel Petr Grendel

Úterý, 11 Březen 2008 15:25 - Aktualizováno Úterý, 11 Březen 2008 15:26

samotného

Bohu

. To je tím, co jsme v Kristu Ježíši dostali jako dar. Je nám umožněno naslouchat a slyšet. Náležíme Hospodinu, protože on sám si nás vybral. A na nás je, abychom v tomto vztahu chtěli být. Abychom se nenechali odradit nejistotami a starostmi, bolestmi, nemocemi a stářím. Na světě je tolik věcí nepříjemných a bolestivých. Je jich mnohem víc, než je nadšení, které alespoň na chvíli dává zapomenout. Ale onen vztah Pána Boha k nám přesto trvá. Když ho neprodáme. Když ho nevyměníme za něco, co se zdá být ve chvíli těžkostí výhodnější. A nemusí to být jen těžkosti. Ezau vyměnil své prvorozenství za pokrm, za lahůdku. Tedy ne jen starost, ale i to, co je zkrátka jen před námi a viditelné, hmatatelné a zakusitelné již nyní, může vést k onomu odmítnutí výsady přímého vztahu k Hospodinu. Tolik věcí láká, abychom následovali právě je. Peníze, majetek, sláva, ale i důstojnost a váženost. U toho všeho totiž vidíme a můžeme spočítat výsledky. Mám barák a chalupu, dvě auta a manželku. Můj mobilní telefon je plný čísel. To vše je tak lákavé právě tím, že zcela jasně vidíme, jestli jsme úspěšní či ne. I tato měřitelnost nás strhává k činnostem, které ale mohou odvádět od toho, co je skutečně důležité. Od toho, jaké nás Pán Bůh chce mít.

A jsou věci a události, které nelze vzít zpět. Nelze se vrátit v čase a změnit, co se už stalo. Ano, něco lze napravit. Ale jsou také věci a události, kterých je možno litovat, ale zpět vzít nejdou. To je patrné zvláště tam, kde jde o vztah ke druhému člověku. Věc, kterou pokřívím, mohu zase narovnat a spravit. Ale vztah dvou lidí není závislý jen na mé vůli. Je zde právě vůle i paměť toho druhého. S tím velmi opatrně, napomíná pisatel svůj sbor. Ani Bůh není žádná loutka či věc, kterou lze odložit, kdy se nám zachce. Ne vždy bude mnoho šancí, jak napravit to, co jsme pokazili. Ne vždy bude dokonce nabídnuta i druhá šance.

Důvod, proč je důležité právě na tohle nezapomínat, proč být takto připraven, proč znovu pevně vyjít, je blízkost Boží. Blízkost Boží je povzbuzením, na kterém je možné stavět. Již oni starozákonní hrdinové víry se přece rozhodovali v jistotě této blízkosti. Blízkosti, kterou jen tušili, kterou viděli jakoby v mlze. Tato víra v blízkost Boží je nesla a Bůh se k ní přiznal. Pán Bůh k nim mluvil. A oni se spolehli. Ale zdaleka ne všichni.

Pisatel tohoto psaní poukazuje na rozdíl mezi nimi a námi, kteří jsme uvěřili v Krista Ježíše. Rozdíl, který je dalším důvodem k povzbuzení. Ano, starozákonní lid byl také veden a vyzýván Hospodinem. Hospodin mluvil, Hospodin mluví. Hospodin vede. Starozákonní lid byl

Napsal uživatel Petr Grendel

Úterý, 11 Březen 2008 15:25 - Aktualizováno Úterý, 11 Březen 2008 15:26

ovšem odkázán na skutečnost, která jen naznačovala ono budoucí. Oheň, temnota, mrákota a bouře. V tom všem se zjevoval Hospodin. Mocné živly, které odkazují k moci všemocného. Živly, které ale také vyvolávají strach a obavy. Živly, které svou živelností ohrožují a jsou nebezpečné, i když ve službách Hospodina. Vždyť i samotný Zákon, vydaný na Sinaji, nejen ukazuje, co je dobré činit a co ne, ale také obviňuje a usvědčuje.

Ano, Hospodin tehdy mluvil, ale to ještě nebylo jeho poslední slovo. Přejde ještě cosi, co bude dokončením. Přejde Boží soud, který konečně zcela jasně ukáže, co byla skutečnost a co klam. Co je opravdu hodnotné a co je pouze zdáním skutečné hodnoty. Soud, který shromáždí k sobě všechny, kteří neodmítají Boží pozvání. S Kristem přišla ta rozhodující událost, kterou ti starozákonní svědci pouze tušili.

Jak jednodušší a veselejší je pak tedy pozice naše! O kolik blíže jsme konečnému cíli my, kteří jsme uvěřili, že to hlavní se přece už stalo. Kristus Ježíš nás smířil s Bohem a my tak máme volný vstup do jeho království. S Kristem přišlo spasení. S Kristem už přišlo království, které je skutečným cílem. Ano, ještě v něm nejsme zcela, ještě není všemu trápení konec. Ale jak jsme blízko! To nejdůležitější už se přece stalo. Proto chodíme do kostela, abychom se vzájemně potěšovali a povzbuzovali, abychom společně žili z toho rozhodujícího, které se už stalo. A děkovali. A trpělivě čekali na to, co jistojistě přijde. Království Boží. Proto neodmítejme toho, který přišel mezi nás, aby nás uvedl do tohoto království. Který se za nás u svého Otce neustále přimlouvá. To díky němu jsme již tak blízko, že konec může přijít doslova kdykoli.

Pomodleme se: Pane, děkujeme, že nás zveš do svého království. Děkujeme, že jediným, co potřebujeme ke vstupu do tvého království, je prosté přijetí toho, že se tak opravdu děje. Děkujeme za tvého Syna Krista Ježíše, který nám toto zvěstoval. Amen

Napsal uživatel Petr Grendel

Úterý, 11 Březen 2008 15:25 - Aktualizováno Úterý, 11 Březen 2008 15:26

Exodus 19,1-25 *1. Janův 3,1-2*

Kázání vikáře Petra Grendela na neděli Sexagesimae, 27. ledna 2008.